

Březen

KDO ŽIVOT PRO MNE ZTRATÍ, ZACHRÁNÍ JEJ. (Lk 9,22–25)

Na začátku postní doby jsme slyšeli tato Kristova vážná slova:

„Ježíš řekl svým učedníkům, že Syn člověka bude muset mnoho trpět, že bude zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit a třetího dne, že bude vzkříšen. Všem pak řekl: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, den co den bere na sebe svůj kříž a následuje mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, ale kdo svůj život pro mě ztratí, zachrání si ho. Vždyť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale sám sebe zahubí nebo si uškodí?“

Prosme o milost porozumění.

Tento úryvek má dvě části. První obsahuje v řeči nepřímé – Ježíšova slova učedníkům, druhý v řeči přímé – jeho slova všem.

Slova učedníkům jsou první předpovědi jeho umučení a zmrtvýchvstání. Asi v polovině svého veřejného působení – po slavném Petrově vyznání jeho božství – pokládá Pán Ježíš apoštoly za způsobilé přijmout oznámení, jakým způsobem bude vykonáno jeho dílo vykopení a jeho oslavení.

Kristus Pán by býval mohl vykoupit svět jedním vnitřním úkonem, ale podle Boží vůle vytrpěl bolesti a násilnou smrt. Bůh tím chtěl ukázat zlobu hříchu, velikost své lásky a také nutnost pokání a sebezáporu.

„Zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona.“

Tak Ježíšovi učedníci všech dob musí počítat s tím, že když se rozhodli pro Boha, stanou se cizinci mezi lidmi, co smýšlejí

jinak. Můžeme být vysmíváni, zahanbováni, odsuzováni.

„Musí mnoho trpět.“

Idea utrpení se zvláště od té doby stala středem Ježíšova myšlení, mluvení a konání, všechno je prostupuje.

Jak je tomu u nás? Jsme přesvědčeni, že musíme něco trpět, když chceme dát aspoň částečnou náhradu za své hříchy, když se chceme nových varovat a ukázat Kristu Pánu svou lásku? A ještě více musí trpět ten, kdo chce působit apoštolsky, vést ke Kristu duše a činit pokání za hříchy světa.

„Musí být zabit a vzkříšen.“

Tajemství utrpení bez tajemství oslavení je neúnosné a nesnesitelné. Ani Ježíš by je neunesl, tím méně my. Po utrpení přijde oslava. Ovšem první je utrpení a pak oslava.

Zakoušíme to už v tomto životě, kdy po těžkostech přichází útěcha. Budme si vědomi, že jedno není bez druhého a že není možné obracet pořadí. A že po boji přijde konečné vítězství.

Co v první části řekl Ježíš jasně učedníkům, vysvětluje všem, a to natolik, nakolik jsou schopni porozumění.

„Kdo chce jít za mnou, zapří sám sebe, den co den ber na sebe svůj kříž a následuj mě.“

V tom spočívá radikální rozhodnutí pro Boha. Jde tu o vnitřní osobní vztah. Dát Bohu první místo ve svém životě. Tento osobní vztah, hluboko a zásadně zakořeněný v duši, ovlivňuje všechny niterné postoje a projevuje se vnějšími úkony a činy. A nebude to bez starostí, bolestí, neštěstí a utrpení.

„Kdo svůj život pro mě ztratí, zachrání si ho.“

Je to tak silný požadavek, že se nám zdá nemožné ho splnit. Ježíš se dožaduje niterného vztahu ke své osobě a ke své zvěsti. To se nedá uskutečnit bez přehodnocení vztahů.

Je třeba ztratit, odsunout vše stranou a postavit Boha nade všechno, i kdyby to stálo život, všechno pro naše přirozené smýšlení. Ježíšovi jde jednoduše o to, aby věřící dali radikálně přednost jemu před vším ostatním.

V dobách pronásledování se museli věřící někdy takto rozhodnout a museli se dát i zabít, a to pro víru v Ježíše Krista.

„Co prospěje člověku, když získá celý svět, ale sám sebe zahubí nebo si uškodí?“

Radikální rozhodnutí pro Boha je i dnes pro nás aktuální, protože stále se musíme rozhodovat mezi věrností a nejrůznějšími ústupky. Rozhodnutí pro Boha se podaří tehdy, když se nerozhodujeme až v kritickém momentě, ale své rozhodnutí uděláme v klidu a v hlubokém niterném zvážení svého života.

Na závěr tohoto zamyšlení je příležitost k tomu, abychom Pánu zopakovali své zásadní rozhodnutí pro něho, abychom byli připraveni i v kritické situaci rezolutně zaujmout postoj pro víru, i když se to spojuje se ztrátou určitých pozemských předností.

P. Tadeáš Řehák O.Praem.

Liturgický kalendář

březen 2010

7. neděle

14. neděle

19. pátek

21. neděle

25. pátek

28. neděle

29. pondělí

30. úterý

31. středa

3. NEDĚLE POSTNÍ

4. NEDĚLE POSTNÍ

**Slavnost SVATÉHO JOSEFA,
SNOUBENCE PANNY MARIE**

5. NEDĚLE POSTNÍ

**Slavnost ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ
KVĚTNÁ (PAŠIJOVÁ) NEDĚLE**

PONDĚLÍ SVATÉHO TÝDNE

ÚTERÝ SVATÉHO TÝDNE

STŘEDA SVATÉHO TÝDNE

Svatý Josef s Ježíškem

Oznámení

Pobožnost

Pobožnost křížové cesty bude po celý měsíc březen vždy v pátek v 17.00 hod. v kostele Nejsvětější Trojice a v sobotu v 17.00 hod. v kostele sv. Jana Nep.

Setkávání v domečku

Setkání farníků v domečku u kostela Nejsvětější Trojice budou v pátek 19. a 25. března v 18.30 hod. po večerní mši svatý.

Katecheze

Biblická katecheze bude v sobotu 20. března v 18.15 hod. po večerních bohoslužbách ve farním sále kostela sv. Jana Nep.

Úklid kostela

Obvyklý jarní úklid kostela sv. Jana Nepomuckého se koná v sobotu 20. 3. 2010, začátek v 8 hod. Prosíme všechny, zejména pak mladší farníky, o pomoc při této očistě kostela a přilehlého okolí. Výborná příležitost k protažení kostry i svalstva po zimním spánku je bonusem této záslužné činnosti.

Svěcení

Kněžské svěcení našeho bývalého farníka Bonaventury Ondřeje Čapka se koná 26. 6. 2010 v brněnské katedrále. Pro ty, kdo by se chtěli této slavnosti zúčastnit, bude vypraven do Brna zvláštní autobus od kostela sv. Jana. Sraz v sobotu 26. 6. 2010 v 5.45 hod., odjezd v 6 hod. Zájemci se mohou přihlásit v sakristiích obou košířských kostelů.

Primiční mše

Primiční mši sv. bude sloužit P. Bonaventura v kostele sv. Jana Nepomuckého v neděli 27. 6. 2010 v 10 hodin. Nedělní mše svatá u Nejsvětější Trojice odpadá.

Zápis ze schůze Výboru Společnosti přátel košířských kostelů dne 12. února 2010

Přítomni: P. Lohelius, Elena Horáková, Stanislav Dobeš, Stanislav Hojek, Vít Bobysud, Václav Funda, Václav Dráb, Ondřej Vaněček a vzácný host Václav Plíšek

Na programu byly dílčí otázky farního života a obecná rozprava

Farníci se mohou vypravit v sobotu 26. června za bratrem jáhnem Bonaventurou Ondřejem Čapkem OFM do Brna, kde obdrží kněžské svěcení. Pro farníky, kteří by rádi byli osobně přítomni slavnostnímu Bonaventurovu vstupu do kněžského stavu, bude v 6 hodin ráno toho dne přistaven ke kostelu sv. Jana Nepomuckého autobus – tito si mohou v sakristii rezervovat sedadlo.

Primiční mše svatá novokněže Bonaventury je pak stanovena na neděli 27. června; bude sloužena v 10 hodin v košířském kostele sv. Jana Nepomuckého.

Čas výletu za P. Janem Dlouhým byl ohledně výpravy na svěcení do Brna přeložen na měsíc září.

Farnost vyjadřuje prostřednictvím Výboru díky p. Hojkovi za starostlivou a obětavou péči o kostel sv. Jana Nepomuckého v době mohutné sněhové nadílky, především pak za prozíravé odklizení sněhové vrstvy se střechy, aby se snížilo zatížení a namáhání jejich konstrukcí. Vřelý dík

patří též dalším dobrovolníkům, kteří se neohroženě chápali hrabel a košťat, aby „vyrovnali stezky“.

Pan předseda Dobeš se nabídl, že vyjedná s paní Vajcou Hejdovou konzultaci ohledně vysloužilého mobiliáře.

Budou opatřeny nové paškály. Pan Hojek zajistí po novém paškálu do obou kostelů, pan Funda obstará paškál pro kapli Nanebevzetí Panny Marie.

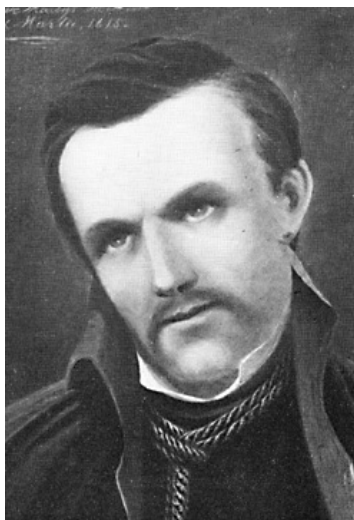
Příští schůze výboru SPKK se bude konat třetí březnový pátek, nikoli druhý pátek, jak je zvykem, čili schůze je stanovena na 19. března. Místo zůstává obvyklé.

Zapsal Ondřej Vaněček

Sv. Jan Ogilvie, kněz a mučedník – památka 10. března

Tento skotský světec (někdy se píše i Ogilby) se narodil roku 1579 v Drum-na-Keith ve Skotsku v šlechtické rodině, která vyznávala kalvínskou víru.

Náboženské poměry ve Skotsku v té době byly složité. Skotský parlament roku 1560 odhlasoval odloučení církve od Říma a hlavou církve prohlásil krále. Sloužení katolické mše saté. bylo trestné. Velký vliv v 16. století získal kazatel John Knox, který byl v Ženevě žákem Kalvína, a přinesl do Skotska jeho reformaci. Získal velkou řadu přívrženců. (Z nich později vznikla církev presbyteriánů, která nemá biskupy, jen kněze a laické rady starších.)

Kromě nich zůstali v zemi i katolíci, zejména v některých oblastech, i když v celkovém počtu obyvatelstva měli menšinu. Ani krátká vláda Marie Stuartovny, která podporovala katolíky, na tom nic nezměnila. Po ní nastoupil na skotský trůn Jakub VI., který upevnil svůj vliv na církev, opíral se o jím ustanovené biskupy a katolíky pronásledoval.

Mladý Jan Ogilvie byl poslán do škol na kontinentu. Zde přišel postupně k přesvědčení, že katolická Církev může obsáhnout všechny lidi, mezi nimiž bylo mnoho mučedníků. Rozhodl se být katolíkem a ve věku 17 let byl přijat do Církve v belgické Lovani.

Studoval na řadě katolických škol, na benediktinské škole v německém Řezně a v jezuitských kolejích v Olomouci a v Brně. V Brně vstoupil roku 1599 do jezuitského řádu a studoval dalších 10 let. Na stránkách jindřichohradeckého vikarátu se připomíná, že v letech 1608–09 žil sv. Jan Ogilvie v tamější jezuitské koleji zároveň s jiným budoucím světce – Melchiorem Grodeckým. Na kněze byl vysvěcen roku 1610 v Paříži. Pak konal kněžskou službu v Rouenu. Ale toužil po službě ve Skotsku a žádal, aby tam byl poslán.

Roku 1613 – po 22 letech nepřítomnosti – odcestoval do Skotska jako John Watson. Vrátil se však do Paříže, protože nemohl udělat mnoho pro málo katolíků. Po poradě s nadřízeným se však vrátil zpět.

Sloužil tam zbytku katolíků a řadu lidí přivedl zpět do katolické církve. Ale jeho misionářská služba netrvala ani celý rok. Byl zrazen, zatčen a uvězněn v Glasgowě. Ve vězení byl mučen, aby vyzradil jména katolíků. Držel se statečně a nic neprozradil. Ve vězení začal také psát historii svého zatčení a uvěznění. Stránku po stránce se mu spis podařilo propašovat ven.

Nakonec byl obžalován, že neuznává autoritu krále v duchovních věcech. Výslech se konal 10. března v Glasgowě. Když odmítl zřít se své víry, byl shledán vinným a za dvě hodiny po soudu byl roku 1615 ve svých 36 letech oběšen. Cestou na šibenici držel růženec.

Za blahoslaveného ho prohlásil Pius XI. roku 1929. Kanonizován byl papežem Pavlem VI. 17. října 1976. Pavel VI. v projevu při kanonizaci řekl mezi jiným: „Můžeme dnes přisoudit našemu

mučedníkovi i mnoha jiným, kteří trpěli ze stejné příčiny, zásluhu, že přispěli hrdinsky svou obětí k tomu, že na civilizaci vyžadujeme náboženskou svobodu, jak to objasnil poslední koncil v deklaraci ‚Dignitatis Humanae‘: nikdo nemůže být nucen a nikomu nemůže být bráněno ve vyznávání náboženství, ale pro všechny existuje závažná morální povinnost hledat a následovat pravdu, obzvláště náboženskou (sv. Augustin).“

Sv. Jan Ogilvie je první skotský světec od roku 1250.

Podle Internetu (theglasgowstory,catholic online, Sacred space, sjweb, vatican.va, aj.)

M.P.

S radostí sdělujeme milým farníkům, že se nám narodila dcera Anežka.

Stalo se tak v Praze-Podolí v pátek 19. února o půl sedmé ráno. Bohu díky!

Ondřej a Markéta Vaněčkovi

OKÉNKO VÍRY

SVÁTOST KŘTU

252. Jak se nazývá první svátost uvedení do křesťanského života?

Nazývá se především křest podle hlavního obřadu, kterým se vykonává: „křtít“ znamená „ponořit“ do vody. Pokřtěný je ponořen do Kristovy smrti a s ním povstává jako „nové stvoření“ (2 Kor 5,17). Nazývá se také „koupel znovuzrození a obnovení Duchem Svatým“ (Tit 3,5) a „osvícení“, protože pokřtěný se stává „synem světla“ (Ef 5,8).

253. Jaké jsou předobrazy křtu ve Starém zákoně?

Ve Starém zákoně nacházíme různé předobrazy křtu: *vodu*, pramen života a smrti: *Noemovu archu*, v níž se lidé zachránili skrze vodu; *průchod Rudým mořem*, jímž byl Izrael osvobozen z egyptského otroctví; *přechod přes Jordán*, díky kterému Izrael dosáhl zaslíbené země, obrazu věčného života.

254. Kdo tyto předobrazy naplnil?

Ježíš Kristus, když se na počátku svého veřejného života dává pokřtít Janem Křtitelem v Jordánu; když na kříži z jeho probodeného boku vytryskne krev a voda, znamená křtu a eucharistie; a když po zmrtvýchvstání svěruje apoštolů toto poslání: „Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtíte je ve jméno Otce i Syna i ducha Svatého“ (Mt 28,19–20).

255. Odkdy církev uděluje křest a komu?

Církev uděluje křest ode dne letnic tomu, kdo věří v Ježíše.

256. Co je podstatným obřadem křtu?

Podstatným obřadem této svátosti je ponoření křtěnce do vody nebo lití vody na jeho hlavu, zatímco se pronáší vzývání jména Otce i Syna i Ducha Svatého.

257. Kdo může přijmout křest?

Přijmout křest může každý dosud nepokřtěný člověk.

258. Proč církve křtí děti?

Protože děti se rodí s dědičným hříchem, mají zapotřebí, aby byly osvobozeny z moci zlého a přeneseny do království svobody Božích dětí.

259. Co se požaduje od křtěnce?

Od každého křtěnce se požaduje vyznání víry, vyjádřené osobně v případě křtu dospělého člověka, nebo vyjádřené rodiči a církví, je-li křtěno dítě. Také kmotr nebo kmotra a celé církevní společenství mají účast na odpovědnosti za přípravu křtu (katechumenát) a také za rozvoj víry a křestní milosti.

260. Kdo může křtít?

Řádnými udělovateli křtu jsou biskupové a kněží, v latinské církvi také jáhnové. V případě nutnosti může křtít každý, jen když má úmysl konat to, co koná církev: vylévá vodu na hlavu kandidáta a pronáší trinitární křestní formuli: „Já tě křtím ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.“

261. Je křest nutný pro spásu?

Křest je nutný ke spáse pro ty, jimž bylo hlášáno evangelium a kteří mají možnost žádat o tuto svátost.

262. Může být člověk spasen bez křtu?

Protože Kristus zemřel pro spásu všech lidí, mohou být bez křtu spaseni ti, kdo umírají pro víru (*křest krve*), dále katechumeni a všichni, kdo z podnětu milosti, aniž znají Krista a církve, upřímně hledají Boha a snaží se plnit jeho vůli (*křest touhy*). Co se týká dětí zemřelých bez křtu, církve je ve své liturgii svěřuje Božímu milosrdenství.

263. Jaké jsou účinky křtu?

Křest působí odpuštění prvotního hříchu a všech osobních hříchů a trestů za hříchy; dává podíl na božském životě Nejsvětější Trojice prostřednictvím posvěcující milosti, milosti ospravedlnění, která přivtěluje ke Kristu a jeho církvi; dává podíl na Kristově kněžství a je základem společenství se všemi křesťany; uděluje božské ctnosti a dary ducha Svatého. Pokřtěný patří Kristu navždy: je označen nezrušitelnou pečetí Krista (*svátostným znamením* neboli *charakterem*).

264. Jaký význam má křesťanské jméno přijaté při křtu?

Jméno je důležité, protože Bůh zná každého jménem, to znamená v jeho jedinečnosti. Při křtu křesťan dostává v církvi vlastní jméno, přednostně jméno nějakého světce, jehož patronát poskytuje pokřtěnému vzor svátosti a zajišťuje mu přímluvu u Boha.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné